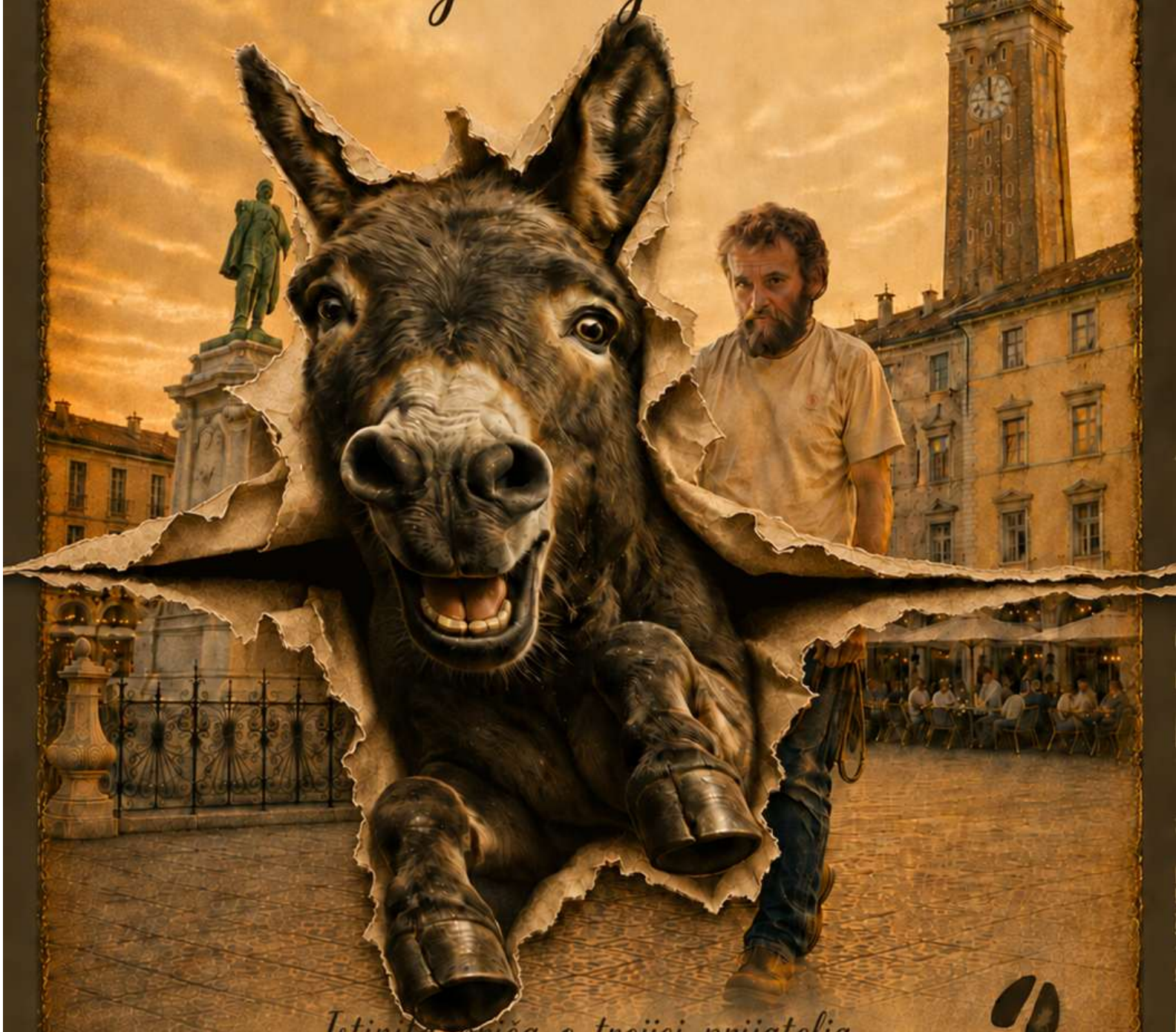

Aleksander Schmidt

Magarac, Piran i genijalna ideja koja to nije bila

*Istinita priča o trojici prijatelja,
jednom magarcu i nezaboravnoj ljetnoj pustolovini*

KOLOFON

Naslov djela: Magarac, Piran i genijalna ideja koja to nije bila

Podnaslov: Istinita priča o trojici prijatelja, jednom magarcu i nezaboravnoj ljetnoj pustolovini

Autor: Aleksander Schmidt

Prijevod i jezična prilagodba: Izvedeni uz pomoć alata ChatGPT

Uređivanje i tehnička priprema: Aleksander Schmidt

Ilustracije i grafičko oblikovanje: Aleksander Schmidt

Slikovni materijal: Izrađen digitalnom obradom (Paint.NET) izvornih grafika alata ChatGPT

Jezična redakтура: Izvedena uz pomoć alata ChatGPT

Nakladnik: Aleksander Schmidt, samostalna naklada

Godina izdanja: 2026

Izdanje: Elektroničko izdanje

Format publikacije: E-knjiga (PDF / EPUB)

Dostupno na: <https://www.breznavidil.si>

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 291218947

ISBN 978-961-97600-4-8 (PDF)

ISBN 978-961-97600-5-5 (ePUB)

„Uhvatite magarca!“

„Uhvatite ga!“

Mark je vikao tako glasno da ga se moglo čuti sve do Tartinijeva trga.

Ljudi su se okretali. Neki su mu se sklanjali s puta, drugi su ostali stajati otvorenih usta.

Ali nitko nije učinio ono što je Mark od njih očekivao.

Prema njima je punom brzinom jurio podivljali magarac, glasajući se pri svakom koraku kao da mu upravo deru kožu.

„Iia, hrrrrrr, iia, grrr, ihaa, ia, hrrrg, iaa...“

A za njim smo trčali nas dvojica.

Mark i ja.

Bez plana.

Bez dostojanstva.

I, što je najvažnije, bez ikakve šanse da ga uhvatimo!

I što onda...?

Magarac naprijed.

Mark za njim.

Ja za Markom.

Sva trojica s istim izrazom lica.

Svatko iz potpuno drukčijeg razloga.

Ako se pitate kako smo se nas dvojica našli usred Pirana, jureći za magarcem, odgovor je samo jedan.

Sve je počelo nekoliko dana ranije.

A počelo **je genijalnom idejom.**

Onom koja ti sine tek nakon drugog piva.

Onom za koju tek poslije shvatiš da nije ni mogla biti ništa drugo...

...nego magareća.

Poglavlje 1

Kako je Mark osvojio najtvrdoglaviju nagradu u povijesti fešti

Bila je 1984. Bio sam mlad, bavio sam se automatima za igru i stanovao kod prijatelja Marka u Piranu.

Bile su to bezbrižne godine, pune zabave, pustolovina i neprospavanih noći.

Imali smo i trećeg člana ekipe, Duleta.

Dule nije bio samo treći mušketir u našoj borbi protiv dosade...

...bio je i čovjek zbog kojeg nijedna dobra glupost nikada nije ostala samo ideja.

Tih nas je godina nosio optimizam. Čvrsto smo vjerovali da iza svakog problema negdje čuči jednostavno rješenje.

Ako ga nisi odmah pronašao, naručio si pivo.

Ako ga nisi pronašao ni nakon prvog, naručio si još jedno.

A ako ga nisi pronašao ni nakon drugog...

...bio si gotovo siguran da si na pravom putu **prema...**

I upravo su se tada rađale naše najgenijalnije ideje.

Na jednoj vatrogasnoj fešti, nakon dvije pive, sinulo nam je da bismo kupnjom srećki mogli podržati naše vrijedne vatrogasce.

Vrlo plemenita gesta.

Barem se nama tako činilo.

A možda usput osvojimo i neku korisnu nagradu.

Loptu, kuhaču, grablje, drveni stolčić, plišanu igračku...?

Mark je pogledao listić.

Nasmiješio se.

Onda još malo više.

Ponovno je pogledao listić.

Okrenuo ga.

Pa još jednom provjerio broj.

Kao da se bojao da bi se u međuvremenu mogao promijeniti.

„Dečki...

...čini mi se da sam nešto dobio.“

„A što si to dobio?“

Šutio je.

„Mislim...

...da je ovo glavna nagrada.“

„A koja je glavna nagrada?“

Još jednom je pogledao listić.

A onda se počeo smijati.

„Magarac.“

Mark je u tom trenutku vidio samo jedno.

Poslovnu priliku.

Naš je četveronožni dobitak, s druge strane, vidio odličnu priliku da nam zagorča život.

Nismo ni slutili da on zapravo nije bio prava nagrada.

Ono što smo stvarno dobili bila je ludnica koju nam je tek spremao.

Danas sam uvjeren da bi uz svaku nagradu trebalo doći i upozorenje.

Jer nismo mi dobili magarca.

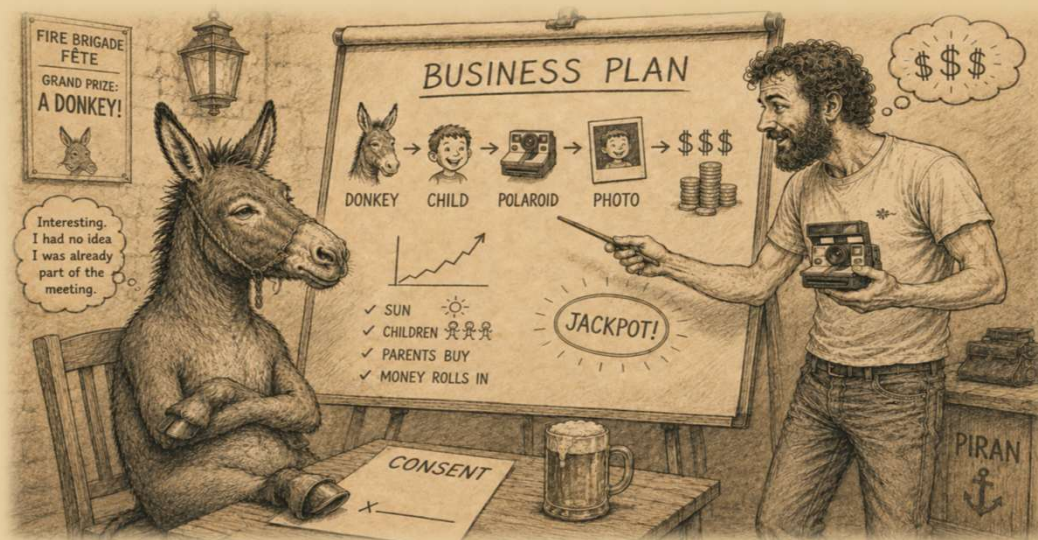
Magarac je dobio nas! Nove žrtve!

(Bivši je vlasnik očito dobro znao zašto ga se htio riješiti.)

I zaista: poklonjenom magarcu ne gleda se u zube – pogotovo ako ga namjeravaš pretvoriti u tržišnu robu.

Poglavlje 2

Poslovni plan bez odobrenja glavnog aktera

U to se vrijeme na tržištu pojavio Polaroid koji je fotografiju razvijao gotovo istog trena.

Mark ga je već imao.

A uz njega i savršen plan kako ga najbolje iskoristiti.

Pa, barem je tako mislio.

Odvest će magarca u „Kaštel“, u središtu Portoroža.

Djeca će se slikati jašući na magarcu.

Roditelji će se natjecati čije će dijete bolje ispasti na fotografiji.

Novac će nadirati poput bujice.

Magarac će rintati na vrućem suncu.

Mark će stvarati umjetničke portrete u stilu Annie Leibovitz.

A Polaroid će sam odraditi sve ostalo.

I napokon će kapitalizam početi raditi i za Marka.

Ispod njegove brade već se čulo mrmljanje:

„We Are the Champions.“

U očima su mu se počeli vrtjeti oni čudni jackpot simboli zbog kojih čovjek odjednom oslijepi za sve oko sebe...

...\$ \$ \$...\$ \$ \$...

...i na trenutak povjeruje da će to ludilo trajati vječno.

Kad danas pogledam unatrag, moram priznati da je plan imao samo dvije sitne mane.

Prva: o magarcima nismo znali AMA baš ništa.

Druga: našu glavnu nagradu nitko nije pitao što misli o našem poslovnom planu.

Magarca smo, dakle, imali.

Mark je na fešti već napravio desetak fotografija i zaradio nešto sitniša.

Dobar početak.

„Samo ga još trebamo dopremiti do Kaštela“, izjavio je Mark, „i na konju smo.“

Tamo tek počinje pravi biznis!

Za probnu šetnju poveo je magarca kroz već poprilično razdraganu gomilu.

Tek toliko da vidimo kako ide.

I da magarac odmah shvati...

TKO JE GAZDA!

Kad smo se napokon izvukli iz gužve, magarac je iznenada stao.

Ukopao se u mjestu!

Nismo ga mogli maknuti.

Ni naprijed.

Ni u stranu.

Ni natrag.

Gurali smo ga.

Navlačili.

Vukli.

NIŠTA!

Što sad?

Možda podmićivanje?

Duletu je ostalo još malo lepinje s ćevapima pa je nesebično ponudio žrtvovati ostatak.

Za njega je to bila golema žrtva.

Magarac ni da trepne.

Nije htio ni ponjušiti.

Možda nije volio lepinju.

Možda nije volio ćevape.

A možda se pitao:

„Tko zna kakvo su sve meso strpali unutra...?“

Pravio se da tu dragocjenu poslasticu uopće ne vidi.

Dok smo se mi već dobrano mučili da ga pomaknemo, ljudi su nas ponovno okružili.

Jedan od njih prišao je magarcu i pucnuo prstima tik uz njegovo uho.

U prošlom životu očito je bio šaptač magarcima.
Kako god bilo, o njima je znao više nego nas trojica zajedno.
I tada, kao da se probudio iz hipnoze, magarac je zakoračio
naprijed...
...i krenuo.

Upalilo je!

Pucketanje prstima imalo je i svoju zabavnu stranu.
Postalo je naš tajni znak, čak i dugo nakon što magarca više nije
bilo.
Bilo je dovoljno da netko pucne prstima:
ŠKLJOC, ŠKLJOC...
Pogledali bismo se.
I prasnuli u smijeh.

Došlo je vrijeme da počnemo razmišljati i o logističkoj, a ne samo o financijskoj strani našeg projekta.

„Ma, to je samo na nekoliko dana“, rekao sam.

U tom mi se trenutku to činilo gotovo humanitarnom gestom.

Magaritarinom, budimo precizni.

I tako je i bilo.

Sljedećeg jutra otvorili smo šator.

Ukopao sam se na mjestu.

Nešto nije bilo kako treba.

Najprije sam primijetio čuperke dlake po automatima.

Zatim lokve po podu.

Onda veće i manje hrpice.

Neću reći čega.

Pokušao sam uključiti struju.

Ništa!

Pokušao sam ponovno.

Bzzzzz... hrzzz...

Šator je bljesnuo kao da je u njega udarila munja.

Pogledao sam kablove.

Na nekoliko mjesta bili su izgrizeni ili presječeni kopitima.

Onda sam provjerio osigurače.

Glavni osigurač doživio je srčani udar.

Za savršenu jutarnju idilu pobrinuo se i užasan smrad.

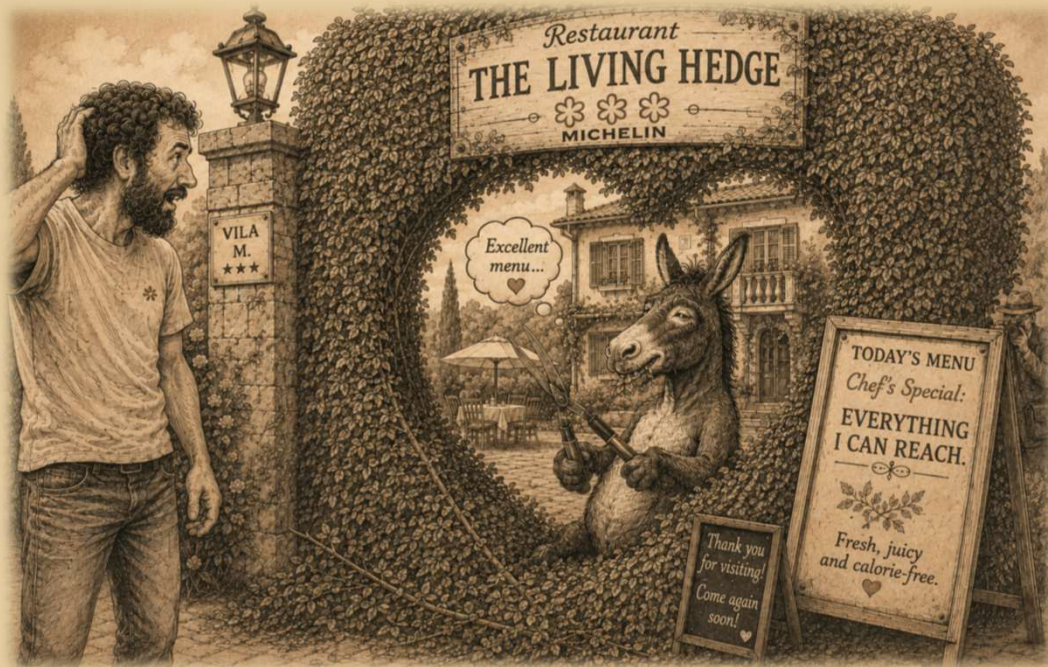
Smrdjelo je kao da smo preko noći ugostili cijelo krdo afričkih slonova, a ne jednog samog magarca.

Tog sam jutra doživio svoje prvo pravo poslovno prosvjetljenje.

Ovaj magarac neće donositi samo zaradu!

Poglavlje 4

Restoran „ŽIVA OGRADA“

Rješenje se ponudilo gotovo samo od sebe.

Na svega nekoliko desetaka metara stajala je vila s velikim vrtom, okružena gustom živicom visokom gotovo dva metra. Vlasnik je navraćao tek povremeno pa je vila većinu vremena zjapila prazna.

Nama se činila idealnom.

Magarac će biti na sigurnom.

Skriven.

Na svježem zraku...

U međuvremenu smo ga koliko-toliko očistili i, radi boljeg prvog dojma, polili čitavom bočicom losiona poslije brijanja. „Da ne smrdi djeci. Loše je to za biznis“, komentirao je Mark.

Ja, pak, nisam znao što je gore.

Miris losiona ili miris blata čiji su se ostaci još uvijek držali njegova krzna.

„Ta bi profinjena mješavina aroma sigurno mogla nadahnuti nekog parfemskog gurua“, pomislio sam.

Unatoč pomalo neobičnoj mirisnoj kombinaciji, dan je prošao iznenađujuće dobro.

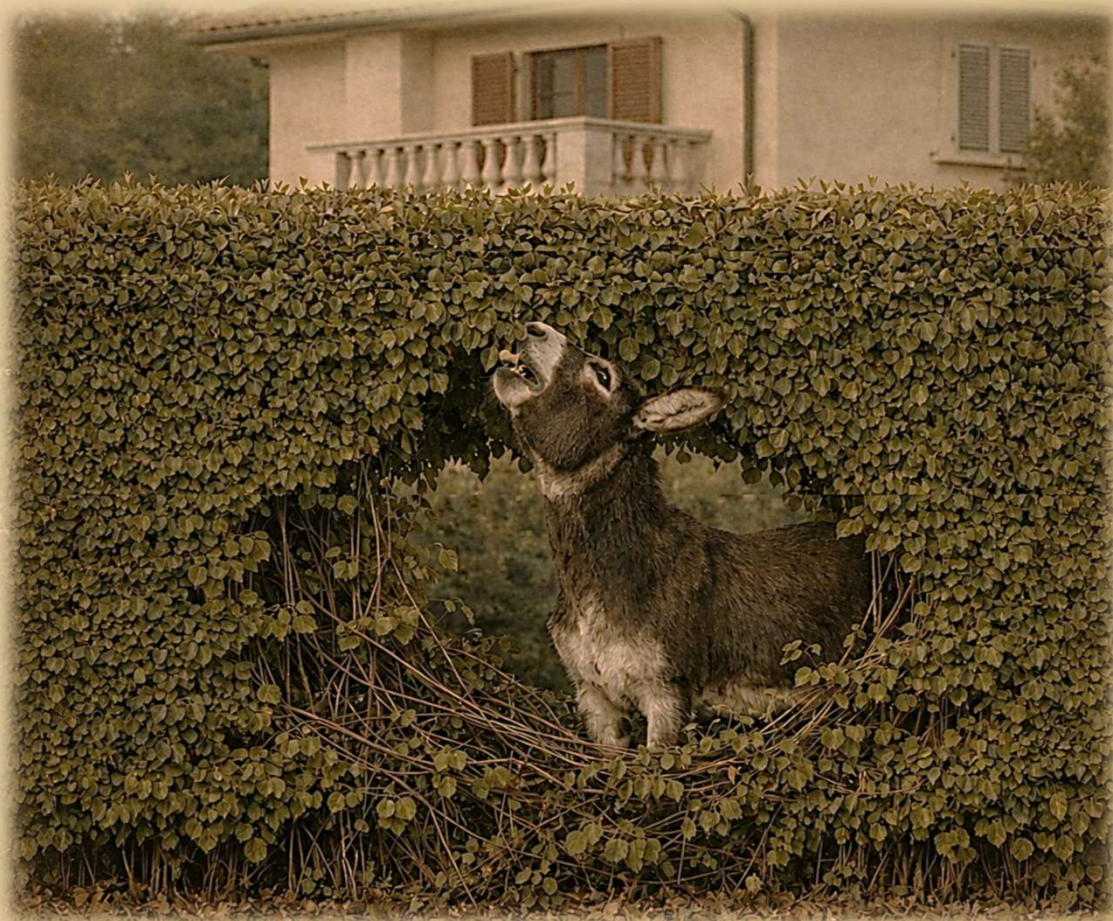
Mark je baš toga dana napravio najviše fotografija.

Naš se biznis očito vratio na pravi put.

Navečer smo magarca privezali s unutarnje strane živice i zadovoljni otišli spavati.

Ovaj put smo bili uvjereni da smo mislili na sve.

A onda je svanulo jutro...

Kad sam pogledao prema vrtu, na trenutak sam pomislio da je živica nekim čudom postala prozirna.

Nije.

Jednostavno je nestala.

Barem ondje gdje je bio magarac.

Požderao je gotovo svaku grančicu i svaki list do kojeg je mogao doći.

I to kroz živicu debelu najmanje pola metra.

Kad nas je ugledao, zadovoljno je zarevao:

„I-a, i-a...”

Očito je bio više nego zadovoljan jelovnikom.

Noćenje s doručkom, dakle.

Ljudi su se počeli zaustavljati.

Jedni su fotografirali, a drugi se divili magarcu kroz otvor u živici.

Otvor je bio gotovo u obliku srca.

Očito smo imali posla s umjetnikom.

Proždrljivim, ali talentiranim.

Odmah zatim sazvali smo krizni sastanak.

Prvi zaključak bio je jednoglasan.

Magarac se mora vratiti u Piran.

Drugi je zaključak trebao glasiti:

„Od danas više nema genijalnih ideja!”

Ali taj zaključak nikada nismo donijeli.

Poglavlje 5

Domaćin koji nije očekivao takvog gosta

Do večeri je Mark snimio još nekoliko desetaka fotografija.

Posao je krenuo odlično.

Prva zarada već mu je bila u džepu.

A takav uspjeh valja proslaviti.

Mark ga je itekako proslavio.

Kad se kasno navečer vraćao u Piran, bio je toliko iscrpljen od cjelodnevne žege i pozamašnog broja piva da je magarca ostavio u jednom voćnjaku.

„A gdje ti je magarac?“ upitao sam ga kad se konačno dovukao kući.

„U voćnjaku.“

Nekoliko sam ga trenutaka samo gledao.

„Gdje?!“

„U voćnjaku. Privezao sam ga za drvo.“

Pa kamo si mislio da ću ga odvesti?“

Naravno.

Nakon šatora i živice, voćnjak je zapravo bio sasvim logičan sljedeći korak u razvoju našeg biznisa.

„Ujutro ću ga pokupiti“, najavio je Mark.

Nama se to učinilo sasvim prihvatljivim rješenjem.

Popili smo još dvije pive za laku noć i utonuli u snove o novim, beskrajnim poslovnim prilikama.

Sljedećeg jutra Mark je krenuo po magarca.

Drvo je bilo tamo.

Voćnjak također.

Samo je magarac nestao!

...?...

Pronašao ga je nekoliko stotina metara dalje.

Nije bio sam.

Pokraj njega je stajao vlasnik vrta, s vilama u rukama.

Magarac je očito svratio u njegov vrt nakon što se nekako oslobodio užeta.

Kako mu je to uspjelo, nije znao objasniti.

Magarac još manje.

Vlasnik je pokazao na razvaljenu ogradu.

Zatim na pojedenu salatu i izgažen vrt.

Onda na magarca.

Pa na Marka.

Usljedila je paljba sočnih psovki i zahtjev da više nikada ne vidi ni njega ni bilo koga od nas.

„Zapravo je bio vrlo razuman čovjek...“ zaključio je Mark.

„...ipak nas nije pretukao.“

I upravo se zato dogodilo sve ono zbog čega se ovoj priči i danas smijem.

Jer najnevjerojatniji dio tek je slijedio.

Kad se danas sjetim tih dana, jedno mi nikako ne ide u glavu.

Kako smo tako dugo mogli vjerovati da smo pametniji od magarca?

Nakon svega što nam je dotad već pokazao, odgovor je morao biti očit.

Magarac vodi igru.

Magarac je **GAZDA**.

Mi samo trčimo za njim.

Ali mi ljudi imamo čudnu osobinu.

Kad nam propadne jedna genijalna ideja, ne postanemo oprezniji.

Smislimo još genijalniju.

Poglavlje 6

Operacija prikolica

Nakon tri dana postalo je jasno da imamo problem.
Zapravo, više njih.

Imali smo magarca.

Ali nismo imali pojma što ćemo s njim.

Zato smo sazvali još jedan krizni sastanak.

Koje su nam mogućnosti uopće preostale?

Kamo s njim?

„A što je s Mičom?“ upitao je Dule.

Pogledali smo ga.

„U Krogu ima konje i školu jahanja. On bi barem znao što s njim.“

Bio je to prvi put u tri dana da je netko izgovorio nešto što je zvučalo barem približno razumno.

Zapravo, zvučalo je gotovo genijalno!

Možda bismo ondje s magarcem čak mogli nešto i zaraditi.

A mogao bi priređivati i konjsko-magareće fešte.

Postojao je samo jedan sitan problem.

Krog je bio udaljen petnaestak kilometara.

Kako dovesti magarca do tamo?

...?...

I tako nam je sinula ideja s prikolicom.

Prikolica je bila moja.

Duga.

Čvrsta.

Napravljena za prijevoz automata za igru.

Ako je bez problema prevozila nekoliko stotina kilograma željeza, zašto ne bi i jednog magarca?

Za željezo savršeno logično.

Nešto manje za paket koji je bio živ, mislio svojom glavom i imao sasvim druge planove.

Još se dobro sjećam tog jutra.

Dovezao sam prikolicu pred gostionicu „Gostišće na obali“,
pokraj Pomorskog muzeja.

More je bilo mirno.

Gosti su pili.

Turisti su šetali rivom.

Nitko od njih nije slutio da je upravo dobio besplatnu ulaznicu
za jednu od najboljih predstava tog ljeta.

Nedostajao je još samo glavni izvođač.

Mark je stigao pješice.

U ruci je držao užu.

A na drugom kraju...

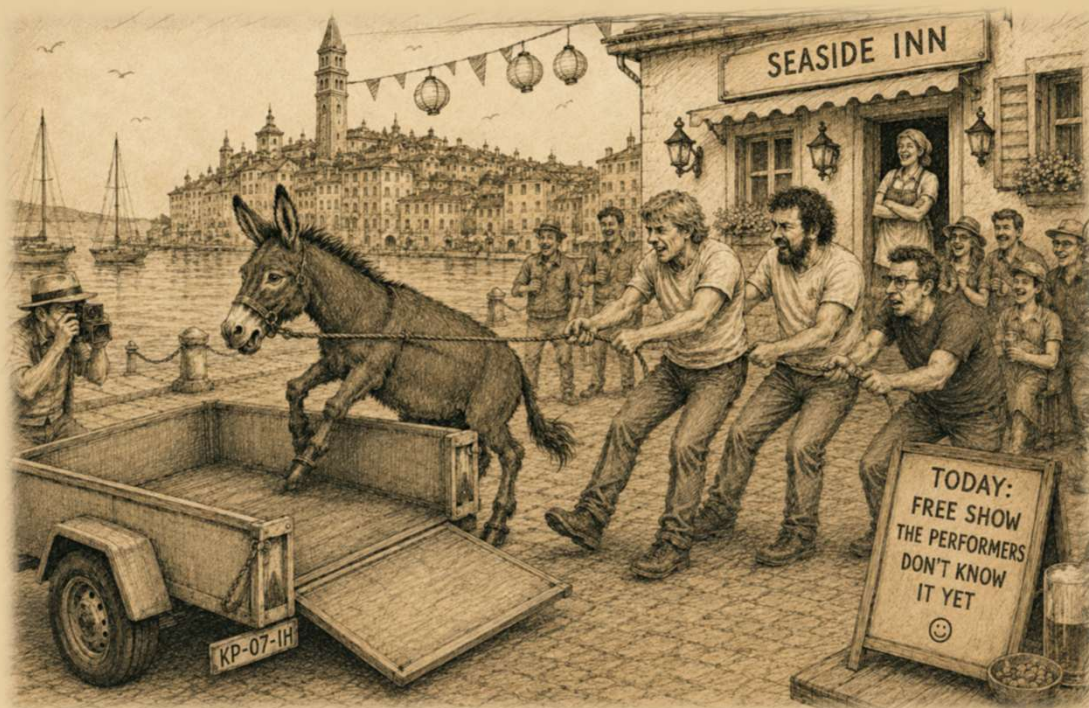
...najlukaviji od svih nas...

...MAGARAC

Poglavlje 7

Najveća besplatna predstava u Piranu

Magarac je stajao nekoliko metara dalje.

Prikolica je bila spremna.

Što bi uopće moglo poći po zlu?

„Ovo će proći bez ikakvih problema“, rekao je netko.

Danas se više ne sjećam tko.

Ali se dobro sjećam da smo mu svi povjerovali.

Za početak smo otvorili stražnju stranicu prikolice.

Mark je uhvatio užu.

Ja sam stao iza njega.

Dule nam se pridružio, spreman na sve.

„Pa, prijatelju...“ obratio se Mark ljubazno magarcu.

„Samo jedan mali skokić.“

Magarac ga je pogledao.

Dugo.

Mirno.

Pogledom kakav imaju samo bića koja već unaprijed znaju kako će priča završiti.

Povukli smo uže.

Magarac nije napravio ni koraka.

Pokušali smo ponovno.

Pa još jednom.

Jedino smo se mi pomicali.

Petnaestak minuta poslije bilo je jasno samo jedno.

Magarac je još uvijek stajao na istom mjestu.

Mi više nismo.

Iza naših leđa najprije se začulo kikotanje.

Zatim glasan smijeh.

Neki gosti iz gostionice odložili su čaše i počeli ustajati kako bi bolje vidjeli što se događa.

Konobarica se naslonila na dovratak.

Jedan se turist čak popeo na stolicu kako bi imao bolji pogled.

Predstava je očito počela.

Ulaz je bio besplatan.

Nažalost, mi izvođači posljednji smo to saznali.

Prvi je plan, dakle, propao.

U pomoć smo pozvali dvije nove boce piva.

Svatko je razmišljao na svoj način.

A onda sam pogledao prikolicu.

„Čekajte...“ rekao sam.

„Zašto bi uopće morao skočiti?“

Obojica su se okrenula prema meni.

„Ako prikolicu otkačimo od automobila i nagnemo je, može jednostavno ušetati.“

U tom sam trenutku bio poprilično ponosan na sebe.

To više nije bila obična ideja.

Bila je to genijalna ideja.

Sada još i poboljšana.

Otkočili smo prikolicu i nagnuli je koliko je išlo.

Umjesto strmog skoka, magarac je sada imao ugodnu rampu.

Zapravo, izgledala je toliko primamljivo da bih se gotovo i sam popeo na nju.

„Eto, vidiš!“ rekao je Mark.

„Sad će.“

Ponovno smo uhvatili uže.

Dule je stao s druge strane.

Magarac je napravio korak u stranu i zaobišao prikolicu.

Pokušali smo ponovno.

Ovaj put krenuo je unatrag i provukao se s druge strane.

Ponovno smo poravnali prikolicu.

Treći put stao je na njezin rub i odgurnuo je u stranu.
Opet smo je poravnali.
I krenuli ispočetka.
Istodobno smo zategnuli užad.
Nismo se usudili ni disati.
Što će sada učiniti?
Još jedan korak.
Još malo.
Još...
A onda...
...magarac je napokon stao na sredinu prikolice.
Na trenutak je zavladao potpuni muk.
Ne znam tko je prvi počeo.
Možda konobarica.
Možda gosti.
Možda slučajni prolaznici.
Odjednom se začuo glasan pljesak.
Pravi pravcati aplauz.
Jedni su se smijali, drugi zviždali.
A nas trojica stajala smo pokraj prikolice poput olimpijskih
pobjednika koji su upravo osvojili zlatnu medalju u disciplini
„utovar magarca“.
Tu smo trebali završiti predstavu.
Pokloniti se publici.
Popiti pivo.
I otići kući.
Ali mi to, naravno, nismo učinili.

Bili smo uvjereni da smo posao obavili za čistu desetku.

Pogledali smo magarca.

Zatim jedni druge.

I gotovo istodobno izgovorili nezaboravnu rečenicu:

„Dobro...

...a kako ćemo ga sada zavezati?“

U tom je trenutku magarac otvorio njušku i naćulio uši.

A meni se učinilo da to ne sluti na ništa dobro.

Poglavlje 8

Trenutak kad je magarac preuzeo režiju

Kad danas razmišljam o tom događaju...

...gotovo sam siguran da je magarac točno znao što pripremamo.

Ne znam kako.

Možda je primijetio da imamo previše užadi.

Možda je uhvatio naše tajanstvene poglede.

A možda je jednostavno dobro poznavao ljude.

Kad čovjek počne govoriti vrlo tiho i pritom se značajno smješhati, možeš biti siguran da iza ugla čuči loša ideja.

Mark se popeo na prikolicu.

Ja za njim.

Dule je dohvatio užad.

Sve je bilo spremno.

Dogovorili smo i mantru:

„Polako i neprimjetno.“

U našim je glavama zvučala gotovo profesionalno.

Polako i neprimjetno.

Poput lopova koji ne žele probuditi psa koji spava.

Uspjeli smo prebaciti prvo uže preko njegovih leđa.

Magarac se odmah malo pomaknuo, ali uže je ostalo na njemu.

Toliko o neprimjetnosti.

Mark je ipak i dalje vjerovao u uspjeh.

„Vidiš?“ tiho je šapnuo.

„Nije ni primijetio.“

Baš u tom trenutku magarac se okrenuo prema nama.

Ne naglo.

Ne uplašeno.

Polako.

S izrazom profesora matematike koji je upravo uhvatio učenika kako prepisuje.

Najprije je pogledao mene.

Zatim Marka.

Pa uže.

I na kraju Duleta.

Pogledom koji je govorio:

„Vi to ozbiljno?“

Mi smo nastavili kao da se ništa nije dogodilo.

Nekako smo uspjeli prebaciti preko njega i drugo uže...

...i...

Došao je trenutak da zategnemo.
Isprva se nije dogodilo ništa.
Onda je magarac malo raširio prednje noge.
Užad se zategnula.
Još malo.
Još malo.
A onda...
...napokon je kleknuo.
„**Ide!**“ viknuo je Mark.
„**Aleksander, ide!**“

Ne znam tko je u tom trenutku bio sretniji.

Nas trojica.

Ili oduševljena publika.

Pred gostionicom se već okupilo toliko ljudi da bismo mogli početi naplaćivati ulaznice.

Jedni su pljeskali.

Drugi navijali.

Jedan je gospodin u bijeloj košulji čak skinuo sunčane naočale, očito ne želeći propustiti vrhunac predstave.

A onda smo pogriješili.

Jaaako pogriješili.

Uvjereni da smo na pravom putu, još smo malo jače zategnuli užad.

Kleknuo je i na drugu nogu.

Magarcu nije preostalo ništa drugo nego leći na pod prikolice.

Ostao je ležati potpuno nepomično.

Izgledalo je kao da se pomirio sa sudbinom.

Da, baš!

Očito je tih nekoliko sekundi iskoristio da procijeni svoje izgledе.

Pripremao se poput vrhunskog sportaša neposredno prije skoka.

Mišići su mu se napeli.

Glava se lagano spustila.

Uši je povukao unatrag.

Ispružio je prednje noge.

A onda...

...BUM!

Nikada prije nisam vidio da se toliko kilograma tako brzo pretvori u raketu.

Uže je puklo kao iz puške.

Marka je odbacilo unatrag.

Ja sam izgubio ravnotežu.

Dule je ostao ukopan na mjestu.

U rukama mu je ostalo puknuto uže.

Fizika mu je upravo pokazala i svoju drugu stranu.

Magarac se lansirao u slobodu.

Jednim se skokom prebacio preko prednje stranice prikolice i prednjim nogama svom snagom tresnuo u stražnji blatobran mog automobila.

Metal je zastenjao.

I ja zajedno s njim.

„Ooooooooooj!“

Začuo sam zvuk koji svaki vlasnik automobila prepozna brže od zvona vlastitog telefona.

Ali magarac nije pokazao ni trunku suosjećanja.

Pri doskoku je stražnjim dijelom tijela završio na samom rubu mola.

Svi smo se ukočili.

Da je skliznuo samo još deset centimetara...

...završio bi u moru među ribama i privezanim brodicama.

Na djelić sekunde učinilo se da će doista pasti.

Ali nije.

Nekako je uhvatio ravnotežu.

Podigao je glavu.

Uspravio se.

S lakoćom je preskočio rudo između prikolice i automobila...

...i uz zaglušujuće njakanje odjurio rivom koliko su ga kopita nosila.

„Pobjeći će!“ povikao je netko.

Tko bi mu mogao proturječiti?

Poglavlje 9

Potjera

Prvih nekoliko sekundi stajali smo ukopani.

Čovjeku očito treba malo vremena da shvati kako ga je upravo nasamario običan magarac.

Zatim smo svi istodobno pogledali prema automobilu.

Na stražnjem blatobranu zjapila je velika udubina.

„Moj auto...” jedva sam izustio.

Mark, koji je u tom trenutku jedini još bio priseban, prvi je potrčao za magarcem i povikao:

„**ALEKSANDER!**“

Okrenuo sam se.

Magarac je već imao popriličnu prednost.

Jurio je rivom lakoćom maratonca koji se prvih pet kilometara tek pošteno zagrijava.

Naravno da sam potrčao za njim.

Kao da sam imao izbora?

Piranska riva toga je poslijepodneva bila puna života.

Turisti.

Dječja kolica.

Biciklisti.

Stariji parovi.

Prodavači suvenira.

A usred svega toga magarac u punom galopu.

Za njim dvojica odraslih muškaraca, svaki vičući na svoj način:

„Uhvatite magarca!“

„Uhvatite ga!“

To je bio najljepši dio.

Ljudi su gledali nas i sklanjali nam se s puta.

Zatim su pogledali magarca.

Pa ponovno nas.

I učinili upravo ono što bi učinio svaki normalan čovjek.

Sklonili su se na sigurno koliko su god mogli.

Jedna je gospođa čvrsto privila torbicu uz sebe.

Nekom je turistu ispao fotoaparat.

A jedan je dječak oduševljeno vikao:

„Mama! Tata! Pogledajte! Magarac!“

Mislim da je bio jedini koji se u tom trenutku iskreno razveselio onome što je vidio.

Nas trojica sigurno nismo.

Najnevjerojatniji je ipak bio Mark.

Čak je i dok je trčao uporno vikao:

„Uхватite magarca!“

Kao da negdje postoji društvo dobrovoljnih lovaca na odbjegle magarce koje samo čeka ovakve prilike.

Kad danas pomislim na sve to, najviše me zabavlja jedan detalj.

Nijednog trenutka nismo pomislili da prestanemo trčati.

Iako nam je već nakon nekoliko stotina metara bilo jasno da nas magarac nadmašuje u baš svim atletskim disciplinama.

Nastavili smo trčati.

Jer čovjek kojem po Piranu pobjegne magarac jednostavno nema drugog izbora.

A onda...

...dogodilo se nešto neobično.

Magarac je počeo usporavati.

Najprije malo.
Zatim još malo.
Na kraju se gotovo zaustavio.
Mark i ja oprezno smo mu se približavali.
Bez riječi.
Gotovo na prstima.
Kao da smo se bojali da će shvatiti kako smo još uvijek iza njega.
Kad smo mu se sasvim približili, okrenuo se.
Mirno.
Potpuno mirno.
Najprije je pogledao Marka.
Zatim mene.
Njegovo je disanje već bilo gotovo normalno.
A naše...
...o našem je bolje da ne govorim.
Stajao je ondje kao da se baš ništa nije dogodilo.
Kao da samo nekoliko minuta ranije nije organizirao najveći prometni događaj toga poslijepodneva.
Kad smo napokon došli do daha, napetost je popustila.
Počeli smo zbijati šale na račun magarca i naših genijalnih ideja.
A magarac je vjerojatno mislio:
„Dobro, dečki. Za danas je bilo dosta.“
I tada mi je sinula misao koja me prati još i danas.

Stalno smo mislili da jurimo magarca.
Ali u stvarnosti, on je cijelo vrijeme jurio nas.
Odlučio je kada će pobjeći.
Odlučio je koliko daleko ćemo trčati.
I odlučio je kada će potjera završiti.

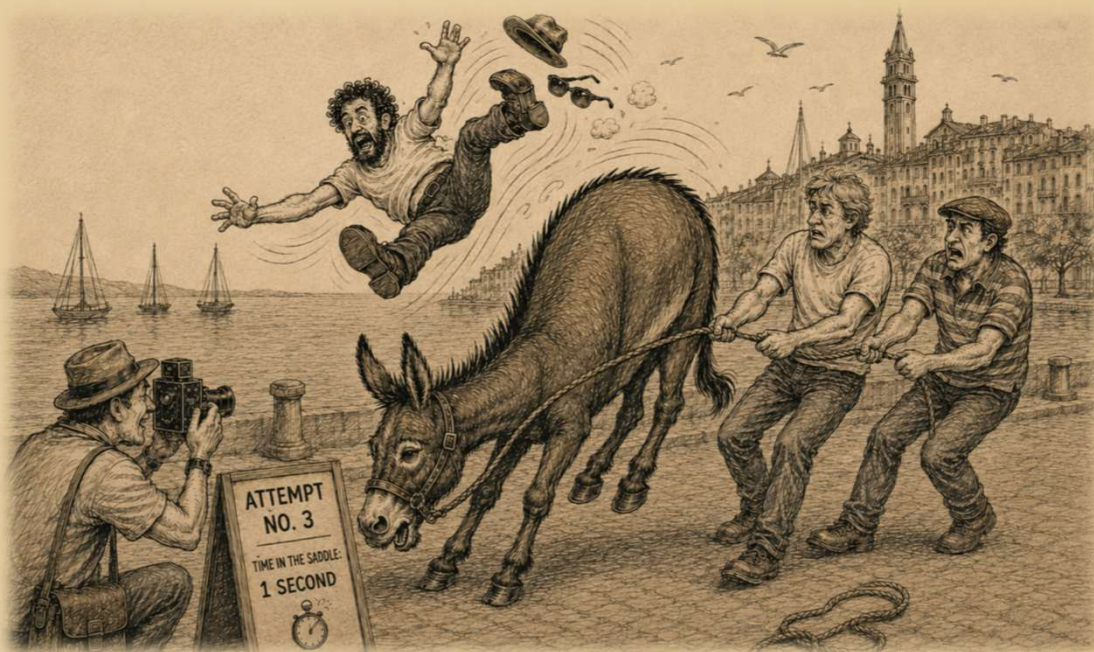
Kad smo ga uhvatili za uže, uopće se nije opirao.
Mirno je krenuo uz nas.
Polako smo pošli natrag.
Ljudi su nam se sklanjali s puta.
Neki su pljeskali.
Drugi su se smijali.
Netko je čak doviknuo:
„Eto, ipak ste ga uhvatili!“
A ja sam mislio nešto sasvim drugo.
Ne.
Nismo mi uhvatili njega.

**Magarac je jednostavno odlučio dopustiti nam da ga
uhvatimo.**

Poglavlje 10

Najdužih petnaest kilometara

Kad smo Mark i ja napokon ponovno držali uže u rukama, bili smo mnogo tiši nego sat vremena ranije.

Zapravo smo svi šutjeli.

Čak i Dule.

Samo je magarac hodao potpuno mirno.

Kao da se upravo vratio iz obične jutarnje šetnje.

Ne znam je li nam tada više bilo do smijeha ili do plača.

Vjerojatno oboje.

Kad smo stigli do automobila, pogledao sam udubinu na blatobranu.

Ružnu...

Duboooooku...

Upravo onakvu kakvu može napraviti samo podivljali magarac.

Polako sam rukom prešao preko lima.
Nisam rekao ni riječi.
Mark je neko vrijeme stajao pokraj mene.
Zatim je oprezno upitao:
„Jesi li jako ljut?“
Pogledao sam njega.
Zatim automobil.
Pa magarca.
I onda sam se počeo smijati.
U početku pomalo na silu.
A onda sve više.
Nakon nekoliko sekundi smijali smo se sva trojica.
Što nam je drugo uopće preostalo?
Automobil je bio ulubljen.
Prikolica prazna.
A naš se plan raspao spektakularnije nego što bi to mogao zamisliti bilo koji filmski redatelj.

Mark je tada duboko uzdahnio.
„Znaš što...“
Kimnuo sam.
Znao sam što će reći.
„Do Kroga ću onda pješice.“

Bilo je to otprilike petnaest kilometara.
Po srpanjskoj vrućini.
S magarcem.
Nije se žalio.
Jednostavno je prihvatio odluku.
To je bila jedna od osobina kojima sam se kod njega uvijek divio.
Mogao si mu srušiti i najveći plan.
Mogao si mu razbiti i najljepšu zamisao.
Već bi sljedećeg trenutka tražio novo genijalno rješenje.

Prije odlaska ipak nas je privukla još jedna, posljednja ideja.

Baš posljednja?

„A što ako...” oprezno sam započeo.

Mark se nasmijao.

„Ne.“

„Ali još nisam ništa rekao.“

„Znam.“

„Kako znaš?“

„Poznajem te.“

Nasmiješio sam se.

„A što ako ga jednostavno zajašeš?“

Mark je nekoliko trenutaka gledao magarca.

Magarac je gledao Marka.

Izgledalo je gotovo prijateljski.

„Znaš...” rekao je Mark.

„Mislim da bi mi dopustio.”

Bila je to još jedna od naših genijalnih ideja.

Prvi pokušaj.

Mark je uhvatio magarca za grivu.

Magarac je zakoračio ustranu.

Drugi pokušaj.

Mark je bio brži.

Magarac još brži.

Treći pokušaj bio je ekipni.

Dule je držao uže.

Ja sam stajao s druge strane.

Mark se napokon uspio popeti na njega.

Na jednu jedinu veličanstvenu sekundu.

A onda...

...magarac je učinio nešto što dotad još nismo vidjeli.

Nije potrčao.

Nije poskočio.

Nije podivljao.

Samo je lagano izvinuo leđa.

Poput najiskusnijeg konja na rodeu.

A Mark...

...Mark je poletio zrakom toliko elegantno da bi mu mogao pozavidjeti i vrhunski kaskader.

Slijetanje je bilo...

...recimo...

...nešto manje elegantno.

Nekoliko je sekundi sjedio na tlu.

Objema se rukama držao za glavu.

Zatim je pogledao prema magarcu.

Magarac je i dalje stajao **na istom mjestu**, potpuno miran.

Nije napravio ni korak.

Kao da nam želi reći:

„Sad je stvarno dosta.“

Mark je podigao uže.

Pomilovao magarca po vratu.

I bez ijedne riječi krenuo prema Sečovljama.

Dugo smo gledali za njima.

Najprije Marka.

Zatim magarca.

A onda još samo...

...dvije male točkice na cesti.

Tek sam mnogo godina poslije shvatio da taj dan nisam zapamtio prvenstveno zbog magarca.

Zapamtio sam ga zbog prijatelja.

Jer postoje dani kada čovjek izgubi bitku...

...a dobije dragocjene uspomene na prijateljstvo...

...i priče koje nikada ne padaju u zaborav.

Epilog

I baš kad čovjek pomisli:

„Sad napokon sve držim pod kontrolom“,

život ga upita:

„Je li?“

I pošalje mu magarca.

Fotograf je otišao.

A priča je ostala.

I kad biste danas pitali magarca,
tko je zapravo bio glavni junak...

...mislim da bi samo
mrdnuo ušima.

Iaaa.

(bez komentara)

POSVETA MARKU

Prijatelju s kojim sam nekoć
lovio magarca po Piranu.

Tada nismo znali da ćemo jednoga dana
postati dio priče.

Još manje da ću je jednoga dana
morati pripovijedati bez njega.

Ali dok je pripovijedam,
nas dvojica još uvijek negdje trčimo za onim magarcem.

JOŠ NEŠTO IZ ISTOG PERA...

Prije nego što sam se uhvatio magarca,
bavio sam se malo zahtjevnijom „životinjskom“ vrstom:
Homo sapiensom. (Ili možda ipak ne?)

I napisao upute za njega, iako ih zbog svoje tvrdoglavosti ionako neće slijediti.

A budući da sam unaprijed znao
da to neće biti dovoljno,
snimio sam i **MEDITACIJU**.

I kad sam napokon povjerovao
da imam sve pod kontrolom,
život mi je poslao ...

MAGARCA.

Upute za njega sljedeće su na redu! ♥

KRAJ...

...ili možda ipak nije?

Magarac je možda doista prestao bježati.

**Ali nama je cijela stvar
tek počela izmicati kontroli!**

Ako se pitate kako je sve počelo,
postoji samo jedan odgovor.

Počelo je nekoliko dana ranije.
*I počelo je **genijalnom idejom.***

Upravo onakvom koja ti sine
tek nakon drugog piva.

Ali ne s magarcem.

S jednim drugim neobičnim susretom ...
...i razgovorima koje magarac nije čuo.

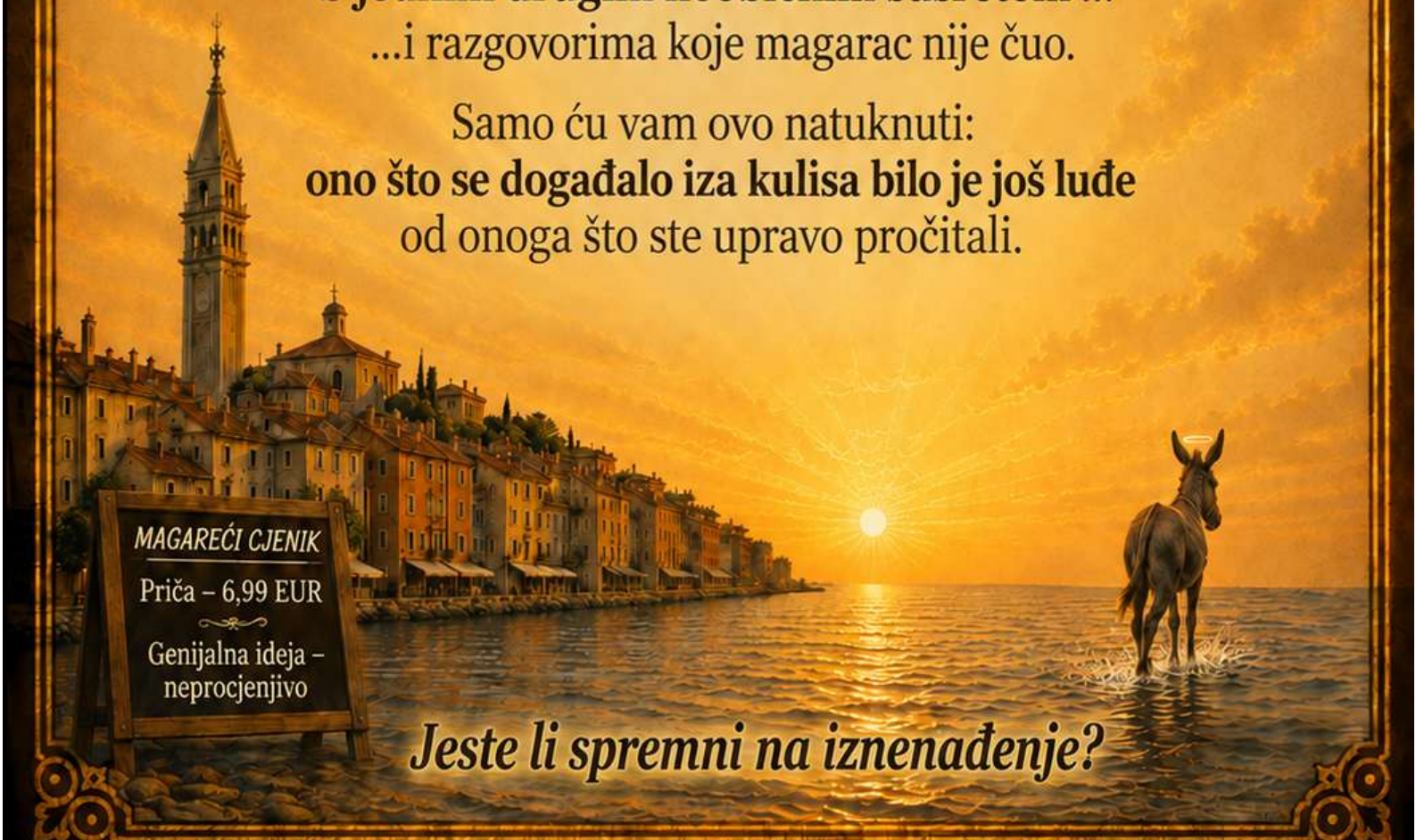
Samo ću vam ovo natuknuti:
ono što se događalo iza kulisa bilo je još luđe
od onoga što ste upravo pročitali.

MAGAREĆI CJENIK

Priča – 6,99 EUR

Genijalna ideja –
neprocjenjivo

Jeste li spremni na iznenađenje?

SADRŽAJ

1. poglavlje:	Kako je Mark osvojio najtvrdoglaviju nagradu u povijesti fešti	3
2. poglavlje:	Poslovni plan bez odobrenja glavnog aktera	6
3. poglavlje:	Resort MAGARAC	10
4. poglavlje:	Restoran „ŽIVA OGRADA“	12
5. poglavlje:	Domaćin koji nije očekivao takvog gosta	15
6. poglavlje:	Operacija prikolica	18
7. poglavlje:	Najveća besplatna predstava u Piranu	21
8. poglavlje:	Trenutak kad je magarac preuzeo režiju	26
9. poglavlje:	Potjera	32
10. poglavlje:	Najdužih petnaest kilometara	37
Epilog		42
Posveta		44